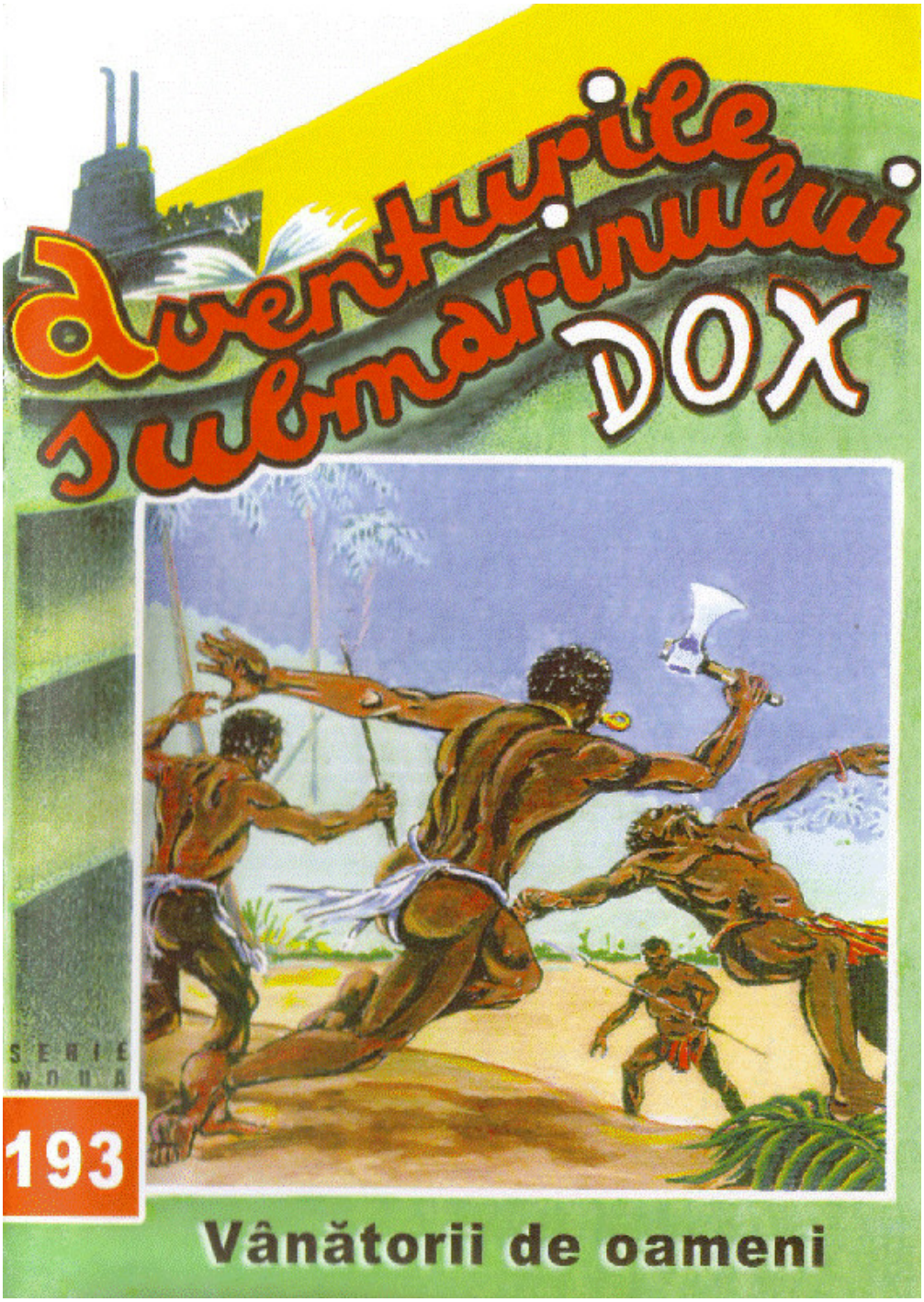
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
193
Vânătorii de oameni

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 193.

VÂNĂTORII DE OAMENI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
VÂNĂTORII DE OAMENI.

— «ROBERT, ATENŢIE!

Strigătul lui Marian mă smulse din gândurile mele cu care privisem fantasticul peisaj de la picioarele mele. Aproape simultan am auzit deasupra mea un puternic zgomot şi am simţit cum muntele se mişca din temelie şi îngrozit m-am lipit de peretele neted al stâncii. Dar în subconştientul meu am înţeles că atât catârul meu cât şi oameni şi animalele care au trecut înaintea mea pe potecă s-au lipit de stânca din dreapta potecii ce urca ameţitor de abrupt spre înălţimi în timp ce în stânga potecii se deschidea o prăpastie ameţitoare.

Imediat se dezlănţui iadul. Zgomotul se transformă într-un puternic vuiet şi ca un nor negru ucigaş, acoperind soarele, avalanşa de piatră trecu pe deasupra noastră în adânc. Totul fusese brusc. Blocuri mari de piatră cât o casă, praf şi grohotiş alcătuiau un covor al groazei, care la câţiva metri de noi, vuia spre adâncuri. Stânca tremura ca un om în gheara morţii, praful mi-a lipit ochii şi pătrunse adânc în plămâni îngreunându-mi respiraţia, iar sorbul produs de avalanşe

ameninţa să mă smulgă în acel haos de materie moartă. Semiconştient văzui un catâr în faţă, care lovit de o piatră, se cabra şi a fost smuls în adânc împreună cu hamalul indigen care-şi înfăşurase frâul de mână. Văzui cum, în zbor, o piatră îi crăpă capul. Om şi animal dispărură în prăpastie şi fură zdrobiţi de uriaşa masă de grohotiş ce se prăbuşea.

Brusc, avalanşa încetă. Prin praful gros străluci din nou soarele. Masele de piatră mai vuiau în adâncuri, iar fragmente de stâncă mai vâjiiau prin aer din când în când ca nişte meteori, ca apoi să se lase o linişte de moarte.

— Am avut noroc iarăşi, spuse Marian.

Abia l-am recunoscut. Faţa-i era acoperită cu un strat gros de praf cenuşiu, la fel şi părul său blond. Dintr-o tăietură adâncă în obrazul stâng curgea sânge, probabil de la vreo piatră ce a ricoşat. Abia acum văzui că şi eu am încasat ceva. Eram încă şocat şi nu simţeam durerea dar tăietura din mâna mea era adâncă şi sângera puternic.

Nu apucai să-mi leg batista în jurul rănii că şi apăru Pongo. Faţa sa neagră, era albă de frică.

— Un catâr şi un negru morţi, anunţă el, noi mergem repede Massers, Nilongo spune, asta valea spiritelor rele, trebuie fugim repede. Nilongo, un hotentot diform cu o faţă urâtă ca de maimuţă era şeful coloanei de hamali pe care am închiriat-o la Bokapo şi care trebuia să ne conducă la Banzyille.

— Nu există spirite, Pongo – râse Marian – nu putem pune tot ce se întâmplă pe seama spiritelor rele. Avalanşa s-a produs pentru că prin eroziune o stâncă nu a mai avut stabilitate şi a căzut. Să mergem deci pentru Dumnezeu, mai departe, nici pe mine nu mă amuză treaba asta. Coloana de negri şi catâri se puse din nou în mişcare. O ultimă privire în prăpastia fără fund, după care lovii catârul peste crupă şi mersei mai departe. Este greu de descris panorama care mi se desfăşura în faţa ochilor. Era ca şi cum am fi fost prinşi într-un cazan gigantic. În faţă, în spate şi în jos se întindea o văgăună lungă. La dreapta şi la stânga prăpastiei peste care ducea poteca se ridicau stânci negre de granit până în cer, încât vârfurile abia se zăreau în aerul care tremura de arşiţa soarelui.

Urmăm o curbă după care priveliştea se schimbă devenind mai prietenoasă. Jos începea lacul Sian, care ne va însoţi mai mulţi kilometri. Lacul nu avea maluri, deoarece stâncile coborau aproape vertical în apă scufundându-se în întunericul negru-verzui al adâncurilor sale.

Catârii strigau, simţeau probabil mirosul apei în nări. Dar după cum se vedea nu aveau cum să-şi stingă setea, deoarece lacul era cam la două sute de metri sub noi şi neexistând nici un drum care să ducă la oglinda atrăgătoare a apei.

Pe poteca de aproximativ o jumătate de metru lăţime. Pongo veni prudent spre noi iar faţa sa neagră şi amabilă strălucea de bucurie.

— Nilongo spune, peste o jumătate de oră vine loc bun de popas, anunţă el, arătându-şi dinţii albi.

— Bravo!

— Marian care păşea în urma mea mă lovi peste umăr.

— Eşti şi tu obosit bătrâne, nu? râse el. Uite în două ore este noapte, o noapte răcoroasă şi reconfortantă.

De abia aşteptam asta. Somn, odihnă, mâncare, băutură. Membrele-mi erau ca zdrobite de marşul istovitor ce începuse dimineaţa devreme. Eram scăldat de sudoare, hainele mi se lipeau de piele, faţa şi genunchii goi îmi erau arse de un soare nemilos.

— Şi încă cât mă bucur de tabăra de noapte – spusei eu din inimă – în Sahara nu poate fi mai fierbinte, Mariane.

— Nici măcar nu suntem aşa departe de ea, răspunse el. Dincolo de acest masiv muntos uriaş începe deşertul. Nisip mort şi fierbinte, dune migratoare, fata morgana şi oaze binecuvântate. Oh, eu iubesc deşertul.

— Eu pot să-mi închipui ceva mai frumos – comentai eu – şi temându-mă să nu-i vină în minte să schimbe ruta şi să mergem spre Sahara, în loc de a merge la Congo, adăugai şi de altfel, nu suntem deloc echipaţi pentru deşert.

— Fără frică – mâna sa mă plesni iarăşi pe umăr, care ars de soare mă durea oricum. Deşertul urmează altă dată. De la Banzyille o luăm spre vest.

Nu-şi termină fraza, când deasupra noastră a început din nou să trosnească şi să pârâie. Scoaserăm simultan un strigăt de avertizare, după care se produse din nou o avalanşă, tot atât de nimicitoare ca prima. Caravana înainta mai repede. Negrii biciuiau animalele iar noi ajunserăm să alergăm.

Faţa lui Marian se întunecă, după cum l-am văzut uitându-mă peste umăr.

— Nu e ciudat, Robert – zise el – două avalanşe în aşa scurt timp, nu este de-a dreptul misterios?

— Nu te înţeleg – spusei eu tresărind.

— Ei, nu se poate ca la o jumătate de oră să pornească o a doua avalanşă. În câţiva ani munţii ar fi trebuit să fie mult mai mici iar valea ar fi trebuit să fie de mult umplută cu grohotiş.

— Da – căutai eu o motivaţie – poate că zgomotele produse de noi şi undele sonore au declanşat avalanşele ca şi în cazul avalanşelor de zăpadă de la munte.

— Ai putea avea dreptate, spuse Marian, dar n-am ce face simt ceva al dracului de scârbos în stomac.

— Vrei să spui, că după părerea ta nişte oameni…

— Aproape că aşa arată, cu toate că ar fi inexplicabil cum ar putea oameni să ajungă acolo sus spuse el şi se uita întunecat la stâncile abrupte, cu vârfurile în nori.

În faţă, hamalii strigau voioşi iar catârii urlau. Ajunseserăm la popas.

Poteca pe care am mers ultimii kilometri, din îngustă ce era se făcea tot mai lată şi în cele din urmă deveni o platformă care înainta în lac. Era dreaptă şi netedă şi, minune, pe ea creştea iarbă, o iarbă gălbuie destui de uscată. De la ea coborau pante line spre lac. Malul era doar aici accesibil, iar la câţiva zeci de metri mai departe din lac se înălţau stânci uriaşe din lac.

Ajunşi pe platformă, râzând şi strigând, negrii descărcară bagajele de pe catâri. Unii alergau deja cu saci de apă la lac, ca să-i umple cu mult râvnitul lichid. Următoarea jumătate de oră a fost plină de o activitate febrilă. Supraveghearăm cu multă atenţie depunerea bagajelor. Am dispus unde să ni se facă cortul nostru şi-i dăduserăm lui Pongo care făcea pe bucătarul, raţiile pentru cină. Mergând spre cort Marian se uită mulţumit în sus.

— Aici cel puţin, avalanşele n-au ce ne face, zise el.

Într-adevăr, deasupra noastră se ridica o stâncă ce părea un obstacol de netrecut, în faţa unei căderi de piatră.

— Unde este Maha? întrebai speriat, căci nu-l văzusem de câteva ore pe leopardul nostru îmblânzit. Marian arată spre lac.

Acolo era lungit Maha, alene, pe o stâncă, după ce băuse pe săturate apă, apa ce-i lipsise atât de mult timp.

Marian îşi întinse braţele mulţumit.

— Gata pentru azi, spuse el, aceasta sunând ca o rugăciune de mulţumire.

II.
LACUL MORŢII.

LA TROPICE NOAPTE SE LASĂ MAIESTOASĂ, plină de frumuseţe întunecată. Nu există un amurg, ca la noi, în Europa. Nu, aici lăsarea nopţii este un eveniment deosebit de puternic, ca şi aurora boreală de la polul nord. Soarele

apunând, aprinde atmosfera, iar norii au un colorit căruia nu-i poate concura paleta nici unui pictor genial. Soarele stătea ca o minge de foc la orizont, învăluit de ceţurile planetare, ca apoi să dispară complet.

Focul său mai dăinuie şi după ce el a depăşit orizontul, ca un incendiu pe cer, apoi se stinge încet, iar culoarea rubinului, devine roşu închis şi trece în albastru violet, până ce negura nopţii îl acoperă cu totul.

Stăteam întinşi în faţa cortului nostru. Încă nu era întuneric. Conturile stâncilor şi vârfurile lor se apropiaseră de noi. Apa lacului scânteia jos în adânc.

Între mine şi Marian stătea inevitabila cutie cu ţigări Camel, ţigări atât de iubite de Marian şi pe care le fumam şi eu.

Hamalii adunaseră pe mal lemnul adus de apele lacului. În centrul platoului fumega şi trosnea focul unui rug. Adunaţi în jurul focului, rotindu-şi înfricoşaţi ochii, negrii ascultau poveşti cu stafii, pe care le spunea Nilongo în fioroasa limbă a cafrilor, care suna asemănător cu clinchetul cozii şerpilor cu clopoţei. Cârduri de lilieci uriaşi, veniţi din grotele munţilor zburau fără zgomot în jurul focului, arătându-şi uneori ochii negri scânteietori.

— Câini zburători – zise Marian, arătând spre ei cu ţigara – în total inofensivi şi totuşi sunt consideraţi vampiri. Boşimanii din Africa de Sud îi mănâncă ca delicatese. Cu toată relaxarea trupului meu obosit, nu puteam scăpa de o nelinişte care-mi apăsa sufletul. Nu ştiam nici de unde venea aceea nelinişte. Să fi fost moartea hamalului în avalanşa de pietre? Caraghios, în sălbăticie, moartea nu e ceva groaznic. I te uiţi în faţă zilnic, se moare uşor la tropice. Aici domneşte legea celui mai tare. Cel mai tare îl ucide pe cel mai slab. La aceasta se mai adaugă concepţia fatalistă a indigenilor, credinţa lor în destin, care-i face indiferenţi faţă de moarte.

Bun, dar eu nu eram indigen şi totuşi mă lăsam adesea cuprins de gânduri ne-europene. De ce nu mă bucuram aşadar de frumoasa seară? Marian explică cu voce tremurândă:

— Simţi Robert, cum toată atmosfera acestei văi e plina de un mister al distrugerii?

Mai ştii cum am vegheat o noapte întreagă între mormintele faraonilor, pentru că era ceva în jurul nostru, care nu ne lăsa în pace?

— Îmi citeşti gândurile, Mariane, răspunsei eu, credeam că doar eu simt starea aceasta de nelinişte sufletească. Mă liniştеşte faptul că şi tu simţi ameninţarea din jurul nostru.

Marian îşi aprinse nervos o altă ţigară.

— Este ceva în superstiţiile negrilor – vorbi mai departe Marian – toată viaţa m-am petrecut-o călătorind de la Pol la Pol. Aproape peste tot în Asia şi Europa, în Africa şi în Australia, am dat de locuri blestemate. Valea aceasta e un astfel de loc.

Dădui din cap şi-l mângâiai pe cap pe Maha, care era lungit între picioarele noastre.

Ochii săi galbeni, a căror pupilă se mărea cu cât se făcea mai întuneric, scurtau locul neîncetat. De câteva ori se ridicase şi mârâise furios.

— Şi el simte ceva, zise Marian încet.

Pongo împărţi mâncarea hamalilor, care înfometaţi se năpustiră la ea. Apoi unul din ei, luă doi saci de apă şi coborî fluierând peste platforma abruptă la lac, ca să aducă apă de băut. Am putut să-l urmărim cu privirea, până a dispărut între blocurile de granit de pe mal.

Deodată Maha se ridică complet. Blana i se zburlise pe spate şi scuipă furios. În acelaşi moment răsună un urlet groaznic, al unui om aflat în spaimele morţii. Ecoul multiplică efectul terifiant. Am sărit în sus îngrozit şi-mi aţinui urechile. Marian aduse rapid armele din cort, iar negrii erau în picioare grupându-se în jurul nostru.

— Strigătul de groază a fost al celui care a plecat după apă.

— Să mergem! Trebuie să-l ajutăm. Alergarăm jos la lac, la ultima licărire de lumină a zilei, urmaţi de negri. Jos la lac era deja întuneric. Găsirăm sacii, fără apă. Dar omul dispăruse fără urmă.

Eram consternaţi. Unde era omul? Îi rămăseseră doar două posibilităţi, platforma pe care o puteam observa în totalitate şi lacul. Cum nu era pe platformă, putea să-şi fi găsit moartea doar în fac. Ce se întâmplase? O fi ieşit vreo fiinţă misterioasă din lac şi l-a tras pe negru în apă? Era singura posibilitate, căci din proprie voinţă omul nu şi-a căutat moartea în apă şi apoi acel urlet de groază?

Simţeam sudoarea fricii şi Marian era palid. Negrii din spate clănţăneau din dinţi.

— Uite-l pe Maha – şopti Marian.

Leopardul stătea acolo unde începea stânca ce intra vertical în apă şi părea să ajungă până la cer.

Blana-i era zburlită şi scuipa spre stâncă. Tot comportamentul său era de neînţeles, stânca nu avea nimic neobişnuit.

Stăturăm până când întunericul a fost deplin. În zadar ne sforţam privirile, oglinda apei era netedă şi limpede, iar adâncimile erau negre. Nimic nu se mişca. Nici un peşte nu sărea deasupra apei nu era nici o boare de vânt. Era ca şi cum moartea şi-ar fi întins mâna pe lac şi pe sufletele noastre înfrigurate.

III.
BURNS SE PREZINTĂ.

FLĂCĂRILE FOCULUI DE TABĂRĂ urcau vertical spre cerul întunecat al nopţii. Hamalii stăteau ghemuiţi în jurul sau. Nimeni nu dormea în această noapte. Dispariţia sacagiului care literalmente a dispărut în neant, apăsa ca un coşmar sufletele acestor primitivi, care tot ce nu înţeleg, pun pe seama duhurilor necurate şi a demonilor.

Ne puserăm păturile de lână pe umeri, ne învelirăm dârdâind de frig şi fumam în linişte.

Nu mi-e ruşine să recunosc că în noaptea aceea, cu toate că de nenumărate ori fuseserăm confruntaţi cu moartea – ne temeam. Nu ne era teamă de pericol ci mai degrabă groaza unui copil care se trezeşte noaptea şi se sperie de o umbră vrăjită de lumina lunii pe perete.

Ce situaţie: un om dispare fără urmă. Nu putea fugi nici la stânga şi nici la dreapta din cauza stâncilor, iar în faţă era lacul adânc. Negrii nu se sinucid. Rămânea doar alternativa că ceva misterios l-a tras la fundul apei.

Oare acest ceva a cauzat şi avalanşele, ce erau să ne nimicească?

Omul cu judecată logică se sperie, când logica se termină şi apare ilogicul. Moartea negrului era nelogica, ne deranja şi ne răpea somnul. Nici liniştea nopţii nu ne stimula somnul.

În văgăună era o linişte de moarte. Nici o boare, nici un val pe lac pană şi liliecii se retrăseseră în vizuinele lor. O lună palidă lucea în spatele munţilor. Cel mai slab sunet făcut de noi trezea imediat ecouri nenumărate şi parcă batjocoritoare.

Noi doi tăceam. Gândurile mele erau la Miss Gloria Pitt misionara blondă, pe care noi am salvat-o din ghearele lui El Fasil, regele contrabandiştilor şi care acum se găsea la Bokago. Dacă totul mergea bine, am putea să ne ţinem promisiunea şi s-o vizităm la misiune peste două trei luni.

Marian păru să-mi ghicească gândurile.

— Ne lipseşte lordul Bubi, zise el, luându-şi o nouă ţigară, umorul lui ne-ar prinde bine acum.

Avea dreptate. Lordul Stoke şi valetul său poznaş ne-ar fi ajutat, poate să ne regăsim buna dispoziţie. Dacă ar Fi apărut stafia ce ne-a răpit hamalul, sunt sigur, că James, valetul iar fi spus:

„*Cartea dumneavoastră de vizită vă rog, trebuie să vă anunţ lordului înainte de a începe dumneavoastră să intraţi*".

La acest gând răsei încet. Marian mă bătu de îndată pe umeri.

— Bravo Robert, la naiba cu gândurile sumbre. Uite se face ziuă.

Într-adevăr noaptea ce părea nesfârşită se încheiase. Cerul deveni la început galben pal, apoi oranj, roşcat şi la urmă roşu rubiniu. Se lumină pe dată şi în văgăună şi am putut vedea totul clar.

Pongo se apucă să pregătească dejunul. Negrii măcăiau cu voce tare, iar odată cu întunericul dispăruse şi frica lor.

Dădui indicaţii cum să fie încărcaţi catârii, câţiva aveau spatele rănit şi trebuiau cruţaţi.

— Unde este Maha? îl întrebai eu pe Marian, care venea spre noi. Acesta arată spre lac. Maha era tot acolo unde mârâise ieri după dispariţia negrului. Nemişcat, leopardul scruta stânca, acolo unde se unea cu apa.

Ce vedea oare leopardul nostru acolo? Era ceva acolo, simţit doar de instinctul lui?

— Haide!

Marian merse înainte, coborând panta spre lac. Îl urmai. Lacul se schimbase peste noapte. Malul avea altă formă. Ştiui ce se întâmplase.

— Apa a crescut cu mai mulţi metri, strigai surprins.

Marian dădu afirmativ din cap.

— Lacul este supus fluxului, ca şi marele lac Albert sau ca şi mările. Aici în apropiere de ecuator, fazele sunt foarte evidente, ieri, când a dispărut negrul, a fost reflux, acum este flux.

Ne uitarăm tăcuţi în apă. Era clară ca şi cristalul şi de un verde smarald, provenind probabil de la un mineral.

Văzurăm adevărate păduri de plante de apă, mulţi peşti necunoscuţi dar şi păstrăvi de lac şi ştiuci comune. În schimb nu se vedea nici un monstru, căruia să-i fi putut cădea victimă hamalul. Oftând mă întoarsei spre Marian:

— N-o să ştim niciodată cum s-a sfârşit, spusei eu descurajat. Îl fluierarăm pe Maha. Cu vădită neplăcere plecă leopardul de pe locul unde stătuse la pândă ca o pisică în aşteptarea şoarecelui. Mai scuipă odată spre stâncă, apoi ne urmă.

Dejunarăm în grabă. Catârii erau deja încărcaţi. Pornirăm la drum.

Drumul era la fel de greu ca în zilele precedente. Când urcuş când coborâş pe poteca de stâncă. Doar o călcătură greşită şi cădeam în adâncime de mai multe sute de metri în lac.

Soarele ardea nemilos. Nimeni nu vorbea. Limbile ni le simţeam uscate. Pongo se strecură printre catâri la noi.

— Vine un sat, Masser, anunţă el. Multe colibe şi multă pădure.

Furăm destul de surprinşi de această veste, neştiind până acum de existenta aşezărilor omeneşti în această vale. Eram primii europeni care le vedeau.

Expediţia precedentă, condusă de ofiţerul Snyders a avut un sfârşit groaznic şi nu s-a întors niciodată. Predarăm catârii lui Pongo şi merserăm în fruntea coloanei.

Ceea ce am văzut ne-a surprins mai mult decât locul de popas de ieri. Peretele de stâncă pe lângă care merserăm luă o direcţie semicirculară înapoi iar sub el limitat într-o parte de lac şi de cealaltă de stânci se găsea o vale cu un diametru de aproximativ trei kilometri. Înspre munte era împădurită iar într-un luminiş pe malul neted, erau mai multe colibe indigene. Văzurăm copii jucându-se şi femei măcinând grâne în mojaruri mari de lemn.

— Înainte, comandă Marian bine dispus, peste o jumătate de oră ne odihnim sub copacii verzi.

Într-adevăr, era o plăcere, după zile întregi de stâncărie, să vezi verdeaţă adevărată.

Am început coborârea anevoioasă în vale. Era foarte abruptă şi trebuia să fim foarte atenţi, să nu pierdem nici un animal prin prăbuşirea lui în prăpastie.

Femeile şi copiii ne văzură abia când un catâr nechează şi fugiră, cuprinşi de panică.

Când am ajuns în vale, nu mai era nimeni. Colibele stăteau goale şi părăsite, doar focul din vetre trăda existenţa vieţii umane.

Marian le comandă hamalilor să aştepte cu catârii în timp ce el cu mine mergeam spre colibe.

El voia mai întâi să se înţeleagă cu localnicii aparent foarte timizi.

Când am ajuns la colibe am rămas încremeniţi. Într-una din colibe, răsună asemenea unei trompete un cântec violent.

“*Ca mic copil la piept cu a-a-mea,*
Juheissia, pe ploaie şi pe vânt
Deja era pileala plăcerea mea,

Căci ploua, ploua în fiecare zi-hi-i”

Nimic nu ne-ar fi putut surprinde mai mult, ca această voce oribilă de bas, care se încurca în limbă.

O râgâială sonoră şi un oftat întrerupse cântecul, ca apoi sa zbiere cu o voce răguşită:

— Mai aduceţi o sticlă de gin din pârâu, bandă de blestemaţi!

Marian a început să râdă. Era atât de grotesc să dai de o voce care se potrivea doar în Witechapel şi în cârciumile din docurile de pe Tamisa, aici, în inima Africii, într-o zonă zisă neexplorată încât nu puteam decât să râdem. Amuţirăm doar când prin uşa deschisă, o sticla inconfundabilă de gin zbură la picioarele noastre, făcându-se ţăndări.

— Râdeţi de mine, bandă neagră? răgi vocea de bas, na, vă arăt eu vouă.

Coliba se cutremură din temelii şi în prag apăru un colos.

Marian şi cu mine izbucnirăm iar în râs, de ne-au dat lacrimile.

În uşă, echipat doar în izmene mari şi lungi, jegoase stătea o fiinţa umană, semănând cu un balaur, atât de gras era tipul. Osânza îi atârna peste piept şi burta iar burta îi era enorm de mare. Obrajii erau plini de grăsime, presăraţi de o barbă roşcată. Mustaţa uriaşă, roşie, cu capetele răsucite îi împodobea faţa şi buza superioară. Nasul borcănat îi lucea în roşu închis iar cei doi ochişori porcini ne priveau atât de speriaţi, ca şi cum am fi fost nişte făpturi din altă lume. Trase cu greu aer, apoi deschise gura ca un crap când se hrăneşte şi începu să vorbească:

— Numele meu, hâc, este Isaak Burns şi în numele dracului – hâc – dumneavoastră cine sunteţi?

IV.
SATUL CELOR MORŢI.

NE LINIŞTIRĂM CU GREU şi Isaak Burns ne strânse mâinile, după ce se convinse că suntem într-adevăr oameni.

— De când văd peste tot şoareci albi – hâc – nu mai am încredere în ochii mei recunoscu el. Apoi punându-şi mâinile la gură strigă:

— Hei, măi, mormoloci negri, aduceţi gin din pârâu – hâc – avem musafiri!

Câteva siluete apărură, ezitând, printre copaci. Burns arată înspre o colibă:

— Intraţi în wigwamul meu gentlemeni, acu vine – hâc – şi răcoritoarea!

Intrarăm în colibă. Aici duhnea oribil a alcool stătut. Mobilierul era simplu, o masa stricată care abia se mai ţinea pe picioare cu scaune cioplite grosolan aşezate în mijloc iar într-un colţ se odihnea un pat improvizat din fân uscat. Peste tot sticle goale, foi de staniol şi dopuri…

— Luaţi loc, gentlemeni – este doar o coliba jegoasă – hâc – *dar my home is my castle* – hâc, cât timp am gin, mă simt bine aici.

Apărură doi sălbateci timizi, purtând o duzină de sticle de gin învelite în staniol.

Burns destupă trei sticle şi ne oferi mie şi lui Marian câte una.

— N-am pahare – râgâi el – dar un tip bine pileşte din sticlă. Noroc!

Îşi puse sticla la gură şi, gâlgâind, conţinutul i se varsă pe dată în gât.

Tot luând câte o gură, Burns ne povesti istoria sa.

Fusese marinar. Mergea odată cu un vas cu aburi de-a lungul coastei, Guineei de Sud. În portul Banana, la gura fluviului Congo, după o beţie zdravănă, pierdu nava. De aceea se gândi să ducă viaţa unui şobolan de uscat. Îşi luă un vas, cu tot felul da mărfuri de kitsh şi călători pe Congo în sus, ca şi comerciant. În Wadda i se furase barca şi a fost nevoit să o ia pe jos până la Banzyille. Acolo îşi cumpără un număr de catâri, îi încarcă cu gin şi se deplasă, crezându-se foarte isteţ, cu această caravană în valea Sian. Ajunse doar până aici, apoi hamalii îi fugiră cu catâri cu tot, lăsându-i doar două mii de sticle de gin.

— Cum să fi mers mai departe, gentlemeni? Burns izbi cu pumnul în masă, aici nu-s catâri – hâc – să las la banda asta neagră ginul? Nu, niciodată! Rămân până ce beau toate sticlele. Cu jumate din ele sunt gata – hâc – până ce le termin pe celelalte, din şoarecii albi, ce-i văd s-or face – hâc – elefanţi albi. Daaa, hai noroc.

— Aveţi o sarcină frumoasă, îl ironizează Marian, bine dispus. Le termin eu, ha, ha! Asta înseamnă – zile zise el, aplecându-se în faţă – dacă supravieţuiesc.

Ultimele cuvinte le spuse, părând treaz complet.

— Vreţi să spuneţi, dacă nu muriţi mai înainte, de intoxicaţie – am spus eu.

— Nu, la naiba, şopti Isaak agitat, dacă nu mă duce dracul mai înainte din valea Sian.

— Nu vă înţeleg. Faţa lui Marian fu deodată atentă. Şi eu bănuiam că omul acesta voia sa ne spună ceva important.

— Sigur. Nu puteţi şti asta. Deci fiţi atenţi. Burns se uită la uşă. Aici ceva nu-i curat. Ceva bântuie, un animal fioros, sau aşa ceva, negri cred că-s spirite. Aproape săptămânal dispare câte unul fără urmă şi nu numai de azi, de ieri. Sălbatecii zic că aşa a fost şi pe timpul părinţilor şi bunicilor lor, că la anumite intervale de timp oamenii dispăreau fără urmă. S-au resemnat cu asta. Ei cred că-i o jertfă ce trebuie s-o aducă spiritelor rele. Fiecare se aşteaptă să-i vină rândul. Sunt de trei săptămâni aici şi deja au dispărut fără urmă patru negri. Na, ce ziceţi de asta?

— E interesant, răspunse Marian cu ochii strălucind, rămânem aici.

Între colibe, la umbra copacilor, ne aşezarăm cortul. Hamalii fură încartiruiţi în colibele negrilor. Catârii îl lăsarăm liberi, neputând fugi din vale.

După ce-l lăsasem pe Burns să se trezească din beţie, Pongo veni agitat la noi.

— Loc de tabără rău, Masser. Aici spirite rele mănâncă pe negrii săraci cu piele şi cu păr cu tot, îi spuse el lui Marian.

Cu un zâmbet furios, acesta îl bătu pe umăr.

— O să le prindem noi pe spirite, Pongo şi le vom dezvăţa noi să mai mănânce oameni, crede-mă.

— Oh! Pongo îşi roti speriat ochii şi aleargă să le comunice hamalilor, că domni albi vor să meargă la vânătoare de spirite.

Noi plecarăm în recunoaştere la lac. Ginul mi se urcase la cap, căci eu evitam alcoolul. Eram cât se poate de dezgustat. Consideram tot ce auzisem de domeniul fabulaţiei superstiţioase. În Africa dispar zilnic oamenii şi nici naiba nu se interesează de ei Spirite rele, mâncătoare de oamenii? Prostii. Pentru toate există o explicaţie logică, la ce bun să recurgem la a patra dimensiune. La lucruri necunoscute nouă, care afirmativ ar exista între cer şi pământ.

— Prostii, gândesc eu cu voce tare şi-l privii pe Marian provocator în faţă, ca şi cum i-aş fi spus, contrazice-mă dacă poţi.

— Sper că nu vei începe să cânţi şi să dansezi, spuse Marian ironic, de acum încolo rămâi pe Coca Cola. Ginul nu-i pentru copii.

— Vrei să afirmi că aş fi pilit? strigai eu indignat. Sunt treaz ca şi un predicator metodist dragul meu.

— N-am afirmat că vezi şoareci albi, ca Isaak râse el, luându-mă de braţ, nu-i aşa, este încântător, ca o bucăţica din paradis? Şi totuşi, la această privelişte, trebuie să mă gândesc la orhideea aceea roşie ca sângele din Amazonas, care prin

aspectul minunat şi mirosul ei îmbătător atrăgea insectele şi la urmă, le mânca. Şi frumuseţea acestei naturi vrea să acopere groaza acelor nenumăraţi oameni, care şi-au găsit aici o moarte misterioasă.

Dintr-o dată am fost treaz şi am simţit frisoane.

— Tu crezi, atunci, că bâlbâi eu.

— După câte am auzit eu, aici din timpuri străvechi dispar oameni. Ei nu sunt ucişi, sau prinşi tot timpul, ci numai când sunt la pescuit şi chiar atunci îşi găsesc moartea.

— Dar cine?

— Vom afla. Marian a dat din cap, de nu vom cădea şi noi victime acestui pericol necunoscut. Sau pe fundul lacului trăiesc animale deosebite de periculoase sau…

— Sau ce întrebai eu?

— Nu ştiu – vocea-i părea descurajată – dar în curând vom şti.

Ne stabilirăm în satul numit lapati şi locuit de negri congolezi.

Marian ardea de dorinţa de a dezvălui misterul văii şi apoi, puţina odihnă nu ne va strica de fel.

Lumea este săracă în aventuri, Robert, râse Marian, nu-mi răpi credinţa în ultima aventură, o simt cu toţi nervii, că aventura este aici. Deci rămânem.

În mod curios, nu existau ţânţari, care noaptea ne-ar fi făcut viaţa un chin.

Isaak Burns era încântat de venirea noastră. După ce se trezi din beţie, îl auzirăm zbierând la negrii care îi erau totalmente supuşi. Curând apărură câţiva negrii timizi şi ne înmânară dania lui Burns pentru dimineaţa: o baterie de gin. Se făcuse deja seară. Burns apăru pe jumătate treaz, purtând în onoarea noastră o cămaşă cadrilată, roşie, de cowboy.

Îşi băgă faţa de lună plină, cu nasul roşu în cortul nostru.

— La masă gentlemeni – strigă el vesel – în cinstea sosirii voastre, negrii fac un chef. O să vedeţi, ce bine dispuşi sunt frăţiorii.

Într-adevăr, pe locul viran din centrul satului ardea un foc mare. Trupurile negre, date cu ulei străluceau la lumina flăcărilor. Unii purtau măşti groteşti de lemn vopsite, alţii îşi agitau suliţele şi dansau în ritmul tobei Lokolli.

Eram adunaţi cu toţii. Apreciai că sunt cam o sută de locuitori.

Luarăm loc pe nisip şi trebui să mâncăm din peştii fripţi de căpetenie, traşi pe o suliţă, deasupra focului. Dansatorii se fortificau mereu cu vin de palmier, iar dansul lor devenea tot mai sălbatec.

— Sunt oameni simpatici, nevinovaţi ca iepuraşii şi sunt mâncaţi ca şi iepuraşii – spuse Isaak aruncând o privire temătoare spre lacul cufundat în beznă.

V.
O ZI DE GROAZĂ.

DIMINEAŢA A VENIT CU CÂNTEC de păsări şi un cer în flăcări. Ne dezvelirăm de pături, am coborât din hamacuri şi ne-am dus la corturi, unde Pongo fierbea deja cafeaua. Maha, care dormise în cort, ne întâmpină torcând. Mâncarăm afară. Satul era deja în picioare şi-o ceată de tineri purtând pe umeri bărci de două persoane plecară la lac. Femeile le duceau plasele şi harpoanele care erau lungi.

Satul se hrănea numai cu peşte şi cu recolta de pe micile ogoare. Carnea nu o cunoşteau, ba chiar le era interzisă.

În sat nu existau oi sau capre. Până şi găinile lipseau.

După ce privirăm la pescarii care se îndepărtau în bărcile lor agile, folosirăm dimineaţa ca să recunoaştem zona. Cum deja văzuserăm valea şi cum ştiam că aceasta formează un semicerc, nu ne-am mai deplasat să o vedem ci ne-am mulţumit să o privim de la distanţă. Stâncile înalte şi netede formau pereţii pe care nu te puteai urca şi măsurau sute de metri înălţime. Valea se putea părăsi doar pe poteca îngustă pe care veniserăm sau pe lac. Pe la prânz ne-am întors şi am găsit satul în fierbere. Grupuri de negrii înfricoşaţi stăteau pe mal, Isaak Burns, care agita o sticla de gin ne spuse:

— Doi pescari nu s-au mai întors, spuse el fără suflare, venind spre noi când ne-a văzut. Au dispărut fără urme, iar barca lor plutea nevătămată, dar ei sau volatilizat, au fost mâncaţi sau dracul mai ştie ce s-a întâmplat.

În Marian se trezi febra vânătorii. Recunoscui acest lucru după ochi săi lucitori. Fugirăm la mal, cu Pongo ca translator şi i-am întrebat pe pescarii speriaţi ce s-a întâmplat. Un lucru era clar. Cei doi plecaseră de-a lungul malului abrupt din sud, deci în direcţia de unde veniserăm noi. După ce lipsa lor a fost observată, tovarăşii lor merseră să-i caute, dar nu au găsit decât barca lor goală. Acolo unde găsiră barca dispăruse şi hamalul nostru cu o seară mai înainte.

Am cerut să ni se aducă două din bărcile noastre pneumatice împreună cu armele şi muniţiile necesare. Ne-am urcat apoi în bărci şi am mers să inspectăm locul unde s-a produs tragedia. Observarăm acum că nivelul apei era mai ridicat decât de dimineaţă.

— A fost un reflux când au plecat pescarii? întrebă Marian.

— Da, Burns îl privea fără să înţeleagă – aici este reflux de două ori pe zi, dimineaţa devreme şi seara.

— De ce întrebi? mă adresai eu lui Marian.

— Şi când a dispărut hamalul nostru a fost tot reflux – răspunse el privind gânditor în depărtare.

În jur nu era nimic suspect de văzut. Stâncile, până la oglinda apei erau acoperite cu plante ca şi algele, urcau abrupt în sus, iar apa era liniştită. Nimic nu trăda prezenţa unui monstru antropofag. Zadarnic ne uitarăm în jur cu binoclurile noastre Zeiss că nu zărirăm nimic. Nimic nu putea arăta mai paşnic, decât bărcile noastre pe lac.

În sat, la întoarcere se ţinu o sărbătorire a morţilor. Băştinaşii îşi unseră feţele şi corpurile cu lut roşu şi-şi agitau lăncile şi scuturile prevăzute cu blănuri scumpe în timp ce vrăjitorul, un biet epileptic ce-şi dobândise funcţia tocmai prin boala lui se zvârcolea cuprins de crampe, pe sol.

Marian se întunecă la faţă când noi cu Burns împreună, beat mort în cinstea situaţiei, ne îndepărtarăm spre cortul nostru.

— N-aţi descoperit nimic? întrebă Burns – aţi văzut ceva – hâc – monstru mâncător de oameni?

Marian se îndepărtase de Isaak, căci la fiecare vorbă, din gura lui ieşea o putoare teribilă de alcool.

N-am găsit nimic – răspunse Marian nervos. Seara, la reflux, vom încerca din nou.

După câte am constat oamenii dispar la reflux. Să încercăm deci atunci.

— Vin şi eu! spuse Burns care fierbea de dorinţa de activitate. Sunt un marinar hotărât de şi sunt bătrân. Mister Marian luaţi-mă şi pe mine. Împreună vom găsi şarpele de mare. *Ahoi*!

Bărcile noastre porniră încet. De data aceasta neînsoţite de pescari. Eu stam cu Marian într-o barcă. Burns cu volumul său, o ocupa singur pe cealaltă, care avea un pescaj adânc, mai ales că îşi luase cu el un mare număr de sticle învelite în staniol drept provizie de hrană. În timpul drumului spre locul cu pricina, cânta de ţi se rupea inima „*La Paloma*”.

— La cântatul ăstuia şi pe un şarpe de mare îl apucă durerile de cap, mârâi Marian. Lasă că îl fac eu imediat să tacă.

Se uită atent prin binoclu şi după ce-mi făcu cu ochiul, striga puternic şi groaznicul cântec imediat a încetat.

— Ce e?

Şi Isaak vâsli repede spre noi. Până şi nasul său roşu devenise palid.

— Acolo, în faţă, făcu Marian pe speriatul, acolo s-a mişcat ceva.

— Dumnezeule mare! Burns era deja lângă noi şi am putut vedea cum îi tremură osânza. N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

— Dar Mr. Burns, un marinar adevărat are curaj, gândiţi-vă la Nelson, la bătălia de la Trafalgar. Aşa un şerpişor nu vă poate speria, spuse Marian, abia stăpânindu-şi râsul.

— Vă este uşor – hâc? Voi vedeţi şarpele simplu, eu – hâc – dublu.

Mergeam deja de-a lungul malului, spre locul unde au dispărut cei trei oameni. Acum la reflux, stâncile păreau mai sinistre. Apa scăzuse cu cel puţin doi metri iar stâncile care în mod obişnuit erau acoperite cu apă, acum erau îmbrăcate cu alge negre şi gelatinoase. Văzurăm colonii de scoici mari cât pumnul, printre ei crabi şi nişte fiinţe asemănătoare cu şopârla, cu nouă ochi fixate de scoici. Aveau un miros pătrunzător de peşte putrezit.

Marian spuse că zona nu-i de loc simpatica. Fără să vreau şoptisem ca şi cum nu am fi vrut să trezim un pericol. Soarele dispărea după vârfurile munţilor şi un amurg albăstrui cuprindea acum lacul. În mijlocul său se aduna încet o ceaţă groasă. Încă o oră şi era o noapte deplină. Deodată Marian îşi duse binoclul la ochi şi şuieră printre dinţi.

— Pregătiţi-vă armele! ordonă el încet.

Speriat scoasei carabinele din toc şi-i întinsei una, dezasigurată. Burns fu din nou aproape de noi, cu ochii ca de copil căruia bunica îi spunea povestea lui Han care a plecat să cunoască Grecia.

Acum văzurăm ce-l tulburase pe Marian. În stâncă sub linia fluxului, se deschidea o gaură neagră. Aici era o grotă, vizibilă doar la reflux şi în care ar fi putut sta un monstru. Ne apropiarăm prudenţi.

Trebuie sa recunosc, că nu doar Isaak era pe jumătate mort de frică, nici eu nu eram în apele mele.

Oare ce monstru putea trăi în acea văgăună? Vreo caracatiţă uriaşă, de dinaintea potopului. Nu vor ieşi acum braţele şerpuitoare, prevăzute cu ventuze şi să ne prindă acum?

Marian opri barca şi ascultarăm. În afară de clănţănitul dinţilor lui Burns, care avea un acces de malarie, nu se auzea nimic.

Intrarea în stâncă nu era aşa de mică, ea continua şi sub apă. Împletituri de alge negre atârnau ca o perdea macabră pe intrarea de la grotă. Dincolo de ele era un întuneric de nepătruns.

Aplecat în faţă, Marian scruta interiorul grotei. Îşi umezi degetul şi-şi ţinu mâna întinsă, apoi dădu din cap mulţumit.

— Există un curent de aer – spuse el de abia auzit. Ştii ce-i asta? Asta nu-i o grotă ci un tunel, care are undeva o deschidere. Uite colo! Arată spre stânca ce conducea spre deschidere. La câţiva centimetri deasupra apei, un pervaz îngust ducea în interior. Era clar că a fost făcut de mâna omului cu lovituri de daltă şi nu de natură.

Ne îndepărtarăm în direcţia din care venisem. Isaak părea încântat şi vâslea din răsputeri. Se vedea că în curând aproape va cânta iar „*La Paloma*”.

— Nu facem nimic? Întrebai eu dezaprobator, cu toată frica îndurată.

— Azi nu Robert, zise Marian – mâine când luăm cu noi echipamentele necesare.

Cred, prietene, că ne aşteaptă cea mai tensionată aventură din viaţa noastră.

VI.
ÎN VĂGĂUNA IADULUI.

ERA ÎNCĂ NOAPTE. Pe lac plutea o ceaţă uşoară, iar vârfurile stâncilor deveneau rozalii.

Liliecii dispăreau în linişte în scobiturile din stânci sau în micile grote, ca să-şi înceapă somnul de peste zi. Una lângă altele stăteau cele trei bărci lângă stâncă. Urmării cu inima bătând înfricoşată cum urma apei pe perete creştea. Vremea refluxului. Cu vocea înceată, Marian Ie dădu lui Burns şi lui Pongo ultimele instrucţiuni.

— Când refluxul este maxim, intrăm în galerie şi vom merge pe poteca care se vede şi nu cu barca, pentru că ne-ar putea stânjeni.

— Şi noi? întreabă Isaak cu vocea tremurândă de frică că va trebui să meargă cu noi.

— Voi aşteptaţi aici. Dacă nu ne întoarcem până la al doilea reflux deci până seara atunci.

— Atunci, ni s-a întâmplat ceva, răspunse Marian sec. Toţi murim odată.

— Şi noi ce facem în acest caz? întreabă Burns, cu o figură de înmormântare, ca şi cum ne-ar fi văzut deja sicriele.

Marian zâmbi ironic:

— Asta va fi treaba voastră, a conştiinţei şi a curajului vostru.

Între timp se luminase. Refluxul ajunse la nivelul cel mai scăzut. Aventura noastră putea începe.

— Perdeaua de alge de la intrare picura de umezeală şi era plină de iarbă. Păşirăm pe drumul îngust ce era cioplit în stâncă, aprinserăm lanternele care erau fixate la piept şi preluarăm de la Pongo ploştile cu apă şi raniţele cu mâncare. Cu armele curat şi proaspăt. Marian care mergea în faţă, se opri şi se îndreaptă. Aici tunelul deveni mai înalt încât nu-i puteai atinge cu mâna tavanul.

Marion lumină în jur. Surpriza mi-a fost aşa de mare, că exclamai, ceea ce produse un – ecou care s-a multiplicat la nesfârşit.

Tunelul se termina aici, iar noi ne găseam într-un uriaş dom subteran. Nu-i puteam aprecia înălţimea. Coloane bizare de piatră din bazalt cenuşiu purtau cupola, de care atârnau stalactite până la zece metri, care la lumina lanternelor noastre scânteiau în toate culorile curcubeului. De jos unde se mărise mult suprafaţa, creşteau stalactite către plafon. Era ca şi cum un arhitect genial ar fi construit catedrala, care era însă doar un produs al naturii, o operă grandioasă a creaţiei.

Pe pereţi erau desene, făcute de mâini omeneşti.

Aproape că uitasem, privind, de pericolul necunoscut, de care ne apropiam cu fiecare pas.

În curând am ajuns aproape de gura tunelului.

A fost rândul lui Marian să provoace ecoul, cu un strigăt de surpriză.

— Dumnezeule mare, ce-mi văd ochii, ogoare cultivate, lucrate de mâna omenească, un lac!

Acum observai că pe lac pluteau bărci ciudate. Valea era deci locuită de oameni, poate urmaşii celor ce au făcut desenele din galerie. Mai am văzut o mică aşezare. Nu-mi credeam ochilor, ce văd. Acestea nu erau colibe de negri africani. În lumina soarelui luceau pereţi de piatră tencuiţi în alb. Vrui să mă îndrept spre Marian, cu un strigăt de uimire, dar nu apucai. Căci deodată am simţit o lovitură puternică în cap, totul mi-a dispărut din faţa ochilor şi căzând am văzut nişte siluete, apoi mă scufundai în bezna leşinului.

VII.
LA VÂNĂTORII DE OAMENI.

LEŞINUL MEU A DURAT MULT. Când m-am deşteptat am simţit dureri foarte violente la cap. Încercai să-mi deschid

ochii, dar lumina prea puternică m-a făcut să-i închid din nou. Am încercat mintal să fac reconstituirea faptelor petrecute. Ce a fost? Da, primisem o lovitură în cap pe când priveam valea pe care o descoperisem şi-apoi venise lovitura. Redeschisei iarăşi ochii, da, acum mergea mai bine şi mă puteam orienta. Abia acum îmi dădui seama că eram legat de mâini şi de picioare. Mă găseam într-o încăpere tencuită în alb, cu pereţii ciudat decoraţi. Printr-o uşă deschisă, am văzut lumina puternică a soarelui. Cu membrele pline de răni şi de durere încercai să mă rostogolesc într-o parte şi descoperi pe Marian care şi el era legat ca un pachet. Era conştient şi-mi zâmbi crispat. Cruste negre de sânge îi acopereau jumătate din faţă.

— Unde suntem? Întrebai eu, la care le zâmbi ironic.

— Am alergat după aventură, acum ne-a ajuns aventura pe noi. Suntem în puterea celor care răpesc oamenii ce trăiesc dincolo de munte, în valea Sian.

— Deci spui că nu este nici un monstru… începui eu speriat.

— Şi aceşti oameni par a fi nişte monştri. Marian se întrerupse şi ascultă. Linişte, vin, şopti el grăbit.

Imediat intrarea se întunecă şi doi oameni intrară în încăpere.

— Nu erau egipteni, aşa cum crezuserăm la început, ci negrii, dar dintr-o rasa pe care noi nu o cunoşteam, ceva ce semăna cu etiopienii.

Feţele erau înguste, bine formate. Buzele cărnoase îi trădau ca negri, dar părul le era uşor ondulat şi nu creţ ca la africani, purtând o coamă trasă pe spate. Profilurile erau tipice egiptene. Mă cutremurai, când mă uitai în ochii lor. Puteau să aibe cam treizeci de ani şi ne privea nemişcaţi.

În ochi lor, reci, cenuşii, nu se vedea nici o urmă de milă sau de mirare, cu toate că prezenţa a doi albi – aici trebuia să le dea de gândit – pentru ei trebuia să fie o adevărată senzaţie. În privirile lor era atâta cruzime rece, încât simţii cum curge sudoarea pe frunte şi pe şira spinării.

Cei doi se aplecară şi ne cercetară legăturile. Credeam că vor să ne dezlege. Dar, din contra, plini de brutalităţi ne strânseră nişte legături slăbite, după care ne-au întors pe burtă, să controleze legăturile şi de la spate.

Am fost foarte furios.

— Ce vreţi de la noi – strigai eu – lăsaţi-ne liberi.

Nu reacţionară la vorbele mele, iar Marian, pe care-l luară acum în lucru, zâmbi ironic:

— Cum poţi gândi că flăcăii ăştia bruni înţeleg engleza? Întreabă el.

Cei doi plecară şi ne lăsară singuri, uşa rămase însă deschisă. Mă rostogoli cu ultimele puteri spre Marian şi-l întrebai agitat:

— Ce vom face? Nu putem sta cu mâinile în sân şi…

— Cum mâinile ne sunt legate şi de astea avem nevoie, după cum vezi nu putem face nimic, zâmbi el, devenind imediat serios. Momentan nu putem face nimic, nu ne putem dezlega, iar ajutor de afară, pentru moment, nu pare să existe. Nu ne rămâne decât să aşteptăm o ocazie bună de evadare. Dacă n-aş fi aşa de strâns legat, m-aş simţi mai bine.

Aşteptarăm tăcuţi cele ce aveau să urmeze. Foamea şi setea se făceau simţite, limba se lipea de cerul gurii iar stomacul chiorăia.

Mereu treceau oameni, bărbaţi, femei şi copii prin faţa uşii noastre, care era deschisă, dar nimeni nu ne dădu nici o atenţie. Eu, nu-mi puteam explica aceasta dar Marian a avut şi aici o inspiraţie.

— Îţi aminteşti de ofiţerul Snyder care ne-a povestit de o expediţie, care voia să exploreze pentru prima dată Valea Sian şi care a dispărut fără urmă? Dacă la dispariţia acestora mai pui interesul redus pentru noi, ai răspunsul la întrebarea ta. Nu suntem primii europeni, albi, pe care-i văd, mai mult ca sigur că ei au fost ce-i care i-au prins pe expediţionar. Simplu nu?

Cu tot umorul lui Marian am fost cuprins de groază. Dacă el avea dreptate, atunci ne aştepta şi pe noi aceiaşi soartă, de a fi ucişi.

După lumina cum scădea afară, ne-am dat seama că se însera. Afară agitaţia creştea tot mai mult. Prin dreptul uşii noastre treceau tot mai mulţi oameni. Bărbaţii purtau doar şorţuri de in în faţă, simplu colorate, iar femeile nişte togi trecute peste corp. Acum spre seară, văzurăm că femeile erau mai împodobit îmbrăcate, în stofe roşii şi albastre. Se părea că se pregătesc de o serbare, altfel nu se explica schimbarea costumelor.

În curând urma să avem explicaţia. Când se întunecă, cei doi paznici apărură iarăşi, ne tăiară legăturile de la picioare şi trăgându-ne de braţe, ne ridicară. La început, nu am putut sta în picioare, deoarece ele erau ca moarte. Dar cei doi nu ne-au dat nici o importanţă, ci ne-au îmbrâncit brutal afară.

Cu tot întunericul de afară, văzurăm bine mica aşezare. Erau cam cincizeci de case apropiate una de alta. Nu erau din piatră aşa cum am crezut, ci din lut şi tencuite. Strada pe care

am fost conduşi, era îngrijită, în dreapta şi în stânga erau chiar şi rondouri de flori. Oamenii pe care-i întâlneam nu se uitau la noi, ba chiar se uitau într-o parte când treceam. Curând ajunserăm la destinaţie.

Era un loc rotund, drept. De jur împrejur erau figuri din lut şi piatră, reprezentând cu siguranţă idoli, în mijloc se înălţa statura gigantică a unui idol cu un cap grotesc de pasăre. De gât atârna un scarabeu de o frânghie tot de aur.

— Acesta este zeul egiptean Thout, şopti Marian agitat. În antichitate a fost prezentat ca Ibis. Uite scarabeul de aur pe pieptul său. Cu toate că Marian vorbise încet cei doi paznici îl auziseră şi schimbară priviri pline de înţeles între ei, atunci când Marian a pronunţat numele Thout.

Am fost duşi şi legaţi de doi stâlpi, la marginea platoului, în faţa statuii lui Ibis, după care cei doi paznici ne lăsară singuri.

Marian stătea la stâlp, cu dinţii încleştaţi şi palid se uita la idol.

— Ce au de gând să facă cu noi? întrebai eu cu frică.

— El se uită la mine.

— Ai văzut blocul de piatră din faţa statui? întrebă el mânios.

— Da, sus este un fel de farfurie, un taler de piatră aşa mi se pare.

— Corect. Ăsta este altarul de sacrificiu. Am fost duşi, aşa dar în biserica acestei bande. Cum nu pot crede că vor să ne convertească la vechea lor religie egipteană, prezenţa noastră aici va fi având un alt scop. Tu ce crezi?

M-am uitat mirat la el dar ochii săi priveau fix mai departe idolii. Când mă uitai şi eu la vederea farfuriei, îmi veni un gând groaznic, ce mi-a făcut părul măciucă.

— Doar nu crezi cumva că… m-am bâlbâit eu.

— Ai altă explicaţie? întreabă întunecat Marian, după ce mă privise cu milă. Nu, pentru Dumnezeu nu vreau să mor. Dar vasul de sacrificiu era prea evident şi-mi spunea multe. De asta erau răpiţi mereu negrii din valea Sian, zeul Thout cerea jertfe din timpuri străvechi, iar aceste jertfe erau membrii bietului trib de negrii, care acceptau dispariţiile repetate ca pe o fatală dorinţă a zeilor. Şi acum era rândul nostru. Alt motiv nu exista de a ne fi adus aici.

Încercai să fiu liniştit ca Marian, cu toate că-mi vene să urlu de disperare. De ce am venit, eu, idiotul de mine în Africa? Ce frumos poate fi acum la Londra sau în alt oraş civilizat! Acum poate că m-aş schimba, ca să merg la un supeu într-o societate mai plăcută sau poate că plecam la

teatru sau la operă, într-un cuvânt aş fi printre oameni civilizaţi. Şi acum, în loc de toate aceste lucruri stau legat la un stâlp de tortură, aşteptând să fiu măcelărit.

S-a făcut noapte. De după munţi apăru luna, care arunca o lumină palidă asupra noastră. Sculpturile căpătară un aspect înfricoşător, arătau ca nişte stafii. În jurul nostru se aprinseră făclii mari, fixate în inele de metal, prinse de statuile idolilor. Curând, piaţa a fost luminată de lumina făcliilor şi a lunii.

Curând apăru şi poporul în grupuri dispersate, cam de o sută de bărbaţi şi femei, aparent toată populaţia văii. Nimeni nu vorbea cu glas tare. Până şi murmurele încetară, când a apărut o siluetă înaltă şi slabă. Autoritatea mare pe care o degaja, arăta să fie căpetenia sau un mare preot. Trebuia să fie foarte bătrân. Părul alb îi ajungea la umeri. Purta o togă roşie ca sângele, care-i acoperea tot capul. Păşi maiestuos spre statuia lui Ibis şi ridică apoi braţele slabe în sus.

Ca la un semn, cei prezenţi căzură la pământ şi îşi atinseră cu fruntea şi palmele pământul.

În spate răsunară o mulţime de tobe, la care se asociară nişte fluiere stridente. Sunetele erau ritmice, iar în tactul lor credincioşi loveau pământul cu capul. Apoi preotul se întoarse şi vorbi mulţimii. Era o limbă melodioasă, dar nu înţelegeam nimic, pe când Marian dădu surprins din cap.

— E un amestec de egipteană veche şi dialecte ale negrilor, zise el, aproape mulţumit. Curând, Preotul a făcut un semn. Lumea se puse în mişcare şi am crezut că ne-a sunat ceasul cel din urmă, când auzirăm strigăte îngrozite, iar cei doi preoţi care aprinseră făcliile, traseră după ei doi negri cu mâinile legate la spate.

Aceştia sunt cei doi oameni care au dispărut alaltăieri în valea Sian, spuse Marian surprins. Fură duşi până la piatra de jertfă. Unul a fost ridicat de preoţi, până ce capul îl veni deasupra talerului, iar unui din preoţi îl prinse pe negru, care urla de groază, de părul său lânos şi îi trase brutal capul pe spate.

Căruntul se apleacă şi ţinu un cuţit lucitor sus, deasupra capului. Îngrozit închisei ochii să nu văd crima aceasta oribilă. Auzi totuşi strigătul şi horcăitul victimei.

Apoi strigătul celui de al doilea negru. Şi strigatul lui deveni o horcăială nearticulată iar sângele său ţâşni în vasul de sacrificiu. Abia când se făcu linişte, deschisei ochii. Cele două cadavre nu le vedeam, erau culcate la pământ iar preoţii erau aplecaţi deasupra lor. Din tavă, aburea sângele cald.

Preotul şef se ridică ţinând în mână, deasupra capului, două obiecte ca doi bulgări însângeraţi. Gloata urla încântată

şi abia acum ghicii ce ţinea preotul în mână: erau cele două inimi ale bieţilor negrii ucişi.

VIII.
IDEEA LUI ISAAK.

ATÂRNAM ÎN LEGĂTURI mai mult mort decât viu. Piaţa se golise, doar cele două cadavre erau lungite şi părăsite încă în faţa locului de sacrificiu. Făcliile aprinse mai pâlpâiau şi părea că ochi de demoni luminează în întuneric. Nici moralul lui Marian nu era mai bun. Şi pe el îl susţineau doar legăturile, după cum vedeam.

Trebui să-mi dreg vocea de câteva ori, până când am putut scoate o vorbă de la el:

— Mai există vreo şansă de salvare, Mariane? întrebai eu cu frică.

El îşi întoarse încet faţa spre mine.

— Până ce pacientul nu-i mort de tot, medicii „îi tot promit sănătate”. Cel mai bine este să ne ţinem de regula asta. Mai trăim încă!

— Dar, prieteni noştri Burns şi Pongo, ei ştiu că noi suntem în pericol de moarte, vezi că nu au venit ieri. Spusesem ieri căci era trecut de mult de miezul nopţii.

El a dat din cap.

— Ca să ne ajute Pongo este prea puţin inteligent, iar Burns prea laş. Sau ţi-ai putea închipui că Isaak nimicitorul de gin va apare aici ca un arhanghel şi ne va elibera?

Lăsai capul în jos. Şansele de a scăpa viu de aici erau aşa de mici, încât era bine să ne pregătim din timp de moarte.

Noaptea trecu nesfârşit de greu şi de încet. Luna dispăruse după munţi şi-mi păru o veşnicie până ce au apărut zorile.

Era o nouă zi. Era ultima noastră zi pe această lume? Aşa ca şi cum ar fi vrut să ne mai arate o dată totala ei frumuseţe, atât de minunat a fost răsăritul soarelui. Toată splendoarea culorilor curcubeului străluci, până când prima rază de soare atinse pământul văii. Abia acum am văzut unde ne aflam. În imediata apropiere a locului de sacrificiu, era un orificiu în stâncă prin care venisem şi prin care se scurgea un braţ de apă spre lacul acum aproape gol, căci lacul Sian era acum la reflux. La intrarea în grotă stăteau doi paznici, muşchiuloşi şi goi, cu măciuci în mâni şi supravegheau neîncetat văgăuna întunecoasă. Intrarea şi ieşirea erau deci păzite. Aşa dar aceşti doi paznici ne-au doborât pe noi. Satul fiind în spatele nostru, nu-l puteam vedea. Dar ce chinuitoare era imaginea

intrării în grotă când ştiam că dincolo de ea este libertatea care era atât de aproape de noi şi totuşi atât de departe.

Foamea deveni aşa de chinuitoare încât stomacul îmi ardea ca focul.

Nici lui Marian nu-i era mai bine. Avu odată o criză de furie şi zgâlţâi ca un dement legăturile, cu singurul succes că-i curgea sângele din încheieturi. Apoi atârnă apatic de frânghii, iar nu mai puteam gândi dar şi toate gândurile mele erau la mâncare şi la băut. Vedeam cele mai renumite delicatese în faţa ochilor mei şi pahare de cristal scânteietoare, cu apă limpede.

Nici unul din semiegipteni nu a venit la noi. Odată când se schimbară paznicii la intrarea în grotă strigarăm amândoi, dar ei nu ne luaseră de loc în seamă. Marian spuse cu amărăciune:

Se pare că tăierea noastră va avea foc în curând, căci dacă am pieri de foame, nu mai putem fi înjunghiaţi.

Ştiam că are dreptate, dar eram atât de slăbit, încât gândul la moartea groaznică nu mă mai speria. Fie ce o fi dar chinul acesta să se termine odată.

Spre prânz se întâmplă ceva, ce ne mai învioră spiritele pe jumătate stinse. Observasem cum venea fluxul. Pârâul îngust din grotă se umfla vizibil şi năvăli în jos spre lac, care se umplea încet.

Deodată cei doi paznici strigară. Crezurăm că suntem victimele unei halucinaţii, când, din deschidere, ieşiră pe valurile fluxului tot mai intens, două canoe indigene. Erau fără vâslaşi şi când paznicii le traseră la mal văzurăm şi-a părut incredibil, ca erau pline cu sticle de gin învelite în hârtie de staniol.

Marian şi cu mine ne-am uitat cu gura căscată. Ce însemna asta? Sticlele nu putea proveni decât de la Isaak Burns, dar pentru ce? Marian pricepu primul intenţia beţivanului şi a început să zâmbească. La început am crezut că s-a scrântit deoarece, în situaţia noastră, un zâmbet era ceva deplasat. Apoi Marian spuse:

— Mai ştii ce am spus ieri? Pongo e prea puţin inteligent, iar Burns prea laş. Ei, inteligenţa lui Burns a găsit o cale să ne ajute, fără sa fie nevoie de curaj. Asta, dacă planul acesta va reuşi.

Eu nu am înţeles imediat. Inteligenta mea se vedea a nu fi aşa dezvoltată ca cea a lui Isaak. Dar în curând am început să-mi dau seama de ce a trimis Isaak ginul.

Tot mai mulţi oameni se adunau în jurul bărcilor şi scoteau sticlele una câte una din barcă. Curând pe mal era o baterie

de sticle, ce-ar fi făcut cinste oricărei crâşme.

Oamenii nu ştiau ce să facă cu ele până ce unul din ei sparse gâtul unei sticle şi-i gustă conţinutul. Alţii îi urmară exemplul. Se părea că le place ginul, pentru că tot beau din sticle, până când le fură smulse din mâini de către ceilalţi. Apoi bărcile cu conţinutul lor au fost duse în sat.

În câteva ore tot satul a fost beat. Marian râse răguşit şi dintr-odată îmi dădui seama de intenţia lui Burns. Îi urmăream atenţi pe paznicii de la intrarea în grotă. Îşi însuşiseră aproape o jumătate de duzină de sticle, căci doar ei găsiseră bărcile.

Atenţia le era stinsă. Băuseră cu atât entuziasm sticlă după sticlă, încât ar fi putut să-i servească lui Burns drept exemplu. După nici o oră erau căzuţi beţi turtă în nisip şi sforăiau.

Şi în sat era agitaţie mare. În spatele nostru auzeam strigăte puternice, râsete vesele precum şi clinchete de sticle. Sălbaticii care nu cunoşteau alcoolul, se îmbătau repede. Unii dansau la sunetul muzicanţilor care au asigurat fondul sonor al groaznicului măcel din ziua precedentă.

Amiaza trecuse de mult dar orgia mai ţinea. Soarele ne ardea fără milă, iar roiuri de muşte colorate atrase de crustele noastre de sânge de pe capete ne torturau înfiorător.

Pierdusem orice simţ al realităţi. Adesea îmi era, ca şi cum as fi fost mort. Nu-mi mai simţeam membrele, durerea şi foamea se stinseră, gândurile, eliberate de legături personale, zburau prin spaţiu. Eram în gând acasă cu nedespărţitul meu prieten, Marian, în toate situaţiile vieţi noastre. Din când în când vedeam prezentul oribil şi mă bucuram că pot să mă refugiez iar în ţara viselor.

Abandonasem speranţa de salvare. Cine ştie cum au ajuns aici sticlele marinarului beţiv. Poate că dispariţia noastră l-a speriat aşa că a vrut să fugă cu restul rezervei de alcool iar indigeni l-au prins şi l-au ucis. Nu avea sens să-mi mai fac astfel de gânduri, situaţia noastră era pecetluită.

Îmi putui da totuşi seama că larma din sat se stinse. Cei beţi adormiseră, fiind scoşi din luptă pentru mai multă vreme. Soarele stătea să apună şi-mi lucea cu neruşinare drept în faţă. Deodată am simţit că în spatele meu se mişcă ceva. Credeam deja că vom fi duşi la execuţie, când de jos, răsună o voce:

— Eu aici, Massa, Pongo venit să duce pe Massers.

Eram deja atât de apatic încât nici nu m-am bucurat la auzul acestor cuvinte şi a vocii cunoscute a negrului nostru credincios. Lama unui cuţit ascuţit mi-a eliberat încheieturile

de legăturile ce-mi ţinea capul sus şi eu am căzut ca un lemn la pământ. Cu mare greutate m-am ridicat şi m-am uitat în jurul meu.

Satul era mut ca un mormânt. Numai copiii mici se mai jucau pe uliţe iar câinii semi sălbateci lătrau. Vocea lui Marian mă dezmetici.

— Iarăşi a mers bine, Robert, spuse el răguşit cu un zâmbet superior pe buzele-i arse de soare, aşa şi acum să dispărem.

Sprijiniţi de braţele lui Pongo, ne îndreptarăm clătinându-ne spre grotă după ce aruncarăm o ultimă privire în jur. Mie şi lui Marian fiecare pas ne provoca dureri atroce, datorită circulaţiei proaste a sângelui, pricinuită de modul groaznic cum am fost legaţi. După ce am mers puţin sângele a început să se pună în mişcare încet, încet. Drumul spre grotă era mai lung decât crezuserăm noi. Ne-a trebuit cam o jumătate de oră de mers anevoios, printr-o depresiune şi apoi pe o pantă, în sus, până să ajungem acolo. Sosise deja şi Isaak Burns, să ajute la eliberarea noastră. Stătea la intrarea tunelului subteran, la dreapta şi la stânga lui paznici morţi de beţi. De fiecare dată când ne uitam la el, părea mai agitat tar mişcările mâinilor erau mai largi şi mai violente.

— Se pare că suntem în pericol – spuse Marian – haide, Robert, mai repede, trebuie să alergăm pentru a scăpa. Când am fost doar la o sută de metri, Isaak îşi lasă braţele în jos. Îndată am văzut motivul. Din tunelul subteran izbucnea gâlgâind apa, crescând într-una, curgând spre micul lac.

— A început fluxul, zise Marian disperat. Am întârziat o jumătate de oră.

IX.
O LUPTĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

ISAAK ERA TOTAL DISPERAT. Aşezat pe un bloc de piatră îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă, care de mulţi ani nu mai fusese spălată.

— De ce nu v-aţi grăbit – se văită el – acum este prea târziu, fluxul este aici şi suntem pierduţi.

— Şi noi suntem în aceiaşi situaţie ca şi dumneata – îi spuse Marian, lăsându-se să cadă pe iarbă.

— Aceasta nu este o consolare, se vaită mai departe Isaak. Mi-este egal dacă voi fi măcelărit solo sau în societate.

Ne gândeam doborâţi de griji, la situaţia noastră, în timp ce Pongo veghea.

— Mor de foame, spusei eu disperat, dau un regat pentru ceva comestibil.

— Merg să aduc ceva de mâncare zise uriaşul Pongo.

— Du-te, dar nu-i trezi pe porcii ăştia beţi, spuse Marian.

Pongo dispăru cu paşi întinşi, printre case.

— A ce bine am aranjat totul, explică Burns, am încărcat bărcile cu gin şi le-am lăsat duse de flux prin tunel. Când eram siguri că sunt beţi cu toţi, am pornit la reflux, cu Pongo încoace. Sălbatecii nu dormeau încă, spuse el uitându-se cu o privire supărată spre cei doi paznici, care sforăiau puternic întinşi pe nisip.

— Poate că aceştia dorm până vine refluxul, îl linişti Marian.

Deodată tresărirăm. Din sat se auziră strigăte de copii, lătrat de câini şi urlete răguşite de bărbaţi.

În acel moment apăru după colţ Pongo, alergând spre noi, urmărit de câţiva bărbaţi nesiguri pe picioarele lor, care strigau şi-şi agitau lăncile.

Pongo căra un sac greu, care-i stânjenea vizibil la fugă.

— Oh, de ce n-am rămas acasă, se jelui Isaak. Şi bunica mea îmi tot spunea: rămâi în ţară şi hrăneşte-te în mod cinstit.

În ce priveşte hrănitul, i-aţi urmat sfatul, spuse Marian ironic, privind la obezul matroz care tremura din tot corpul.

Deodată strigai. Unul din paznici se ridicase pe neobservate şi se apleacă după măciucă. Isaak reacţiona fulgerător. Scoase o sticlă de gin din buzunarul hainei şi i-o izbi negrului în cap. Acesta se prăbuşi pe loc. Acelaşi tratament îl aplică Burns şi celui de al doilea paznic.

— Ce-i sigur e sigur, oftă Burns, iar respectul nostru crescu mult faţă de puterea lui de decizie.

Situaţia se arăta ameninţătoare, tot mai mulţi negri fugeau după Pongo.

— Trebuie să ne baricadăm undeva, strigă Marian.

Singurul drum care ne rămăsese liber era stânca din spate. Trebuia să o escaladăm şi să ne găsim o ascunzătoare, de unde cu pietre azvârlite să-i ţinem pe atacatori la distanţă.

Zis şi făcut. Între timp noi ne-am mai întremat puţin şi puturăm escalada, cu Burns, care tremura de frică, panta abruptă a stâncii. Urcând, observarăm că din această parte, muntele care despărţea cele două văii, putea fi escaladat până la vârf. Acest lucru nu ne folosea, căci cobora pe cealaltă parte în valea Sian, era imposibilă. Aproape de vârf, găsirăm o platformă, pe care, gâfâind ne oprim după ce depăşirăm stânci, grohotiş, iar mersul nostru declanşase mici avalanşe

de piatră. Eram atât de istovit încât iarăşi am căzut în apatia pe care am avut-o la stâlpul de tortură, cu câteva ore mai înainte.

Totul îmi juca în faţa ochilor. Burns se topea văzând cu ochii lăsând o pată umedă pe tot ce atingea. Cu toată situaţia grea în care ne aflam, trebui să zâmbesc, la gândul că semăna cu o lumânare lăsată la soare.

Pongo ne va ajunge curând din urma. Era urmărit cam de douăzeci de sălbateci, care erau locuitori ai ciudatei văi. Se vedea că nu scăpaseră de tot de influenţa alcoolului, zbierând ca nebunii şi clătinându-se pe picioare şi adesea căzând la pământ. În fine Pongo ajunse la noi. Râzând aruncă sacul jos, iar eu cu mâinile tremurânde, îl deşertai. Ce de delicatese! Ceva ca două pâini mari, carne fripta şi fructe delicioase. Ca un animal flămând, m-am năpustit asupra lor.

— Pongo, bă negru ticălos adu-mi pietre – ordonă Burns – puteţi mânca liniştit Mr. Marian, îi ţin eu pe spurcaţii ăştia la distanţă. Marian îmi urmă exemplul. În timpul acesta Burns arunca cu pietre împreună cu Pongo în capetele atacatorilor lipsiţi de apărare.

— Aici, bă, fiu de căţea! urla el din răsputeri.

— Aici, bă negru beat. Te pui tu cu Isaak Burns care a străbătut toate cele şapte mări? Ha, ha! Fix pe craniu! Aşa băiatule, de copil eram deja un ţintaş prima! Gagica ta n-o să te recunoască, bă semiegiptean jegos. Cam aşa ţinu un timp lupta şi fiecare piatră îşi atinse ţinta. Atacatorii văzură că n-au ce face şi se retraseră.

A început să se întunece. Mâncaserăm pe saturate, după care Marian s-a dus să inspecteze terenul.

— S-ar putea ca la noapte, spurcaţii aceştia să se strecoare la noi şi să ne atace. Nu ne rămâne decât să ne urcăm pe vârf şi să aşteptăm, îşi dădu el cu părerea.

Era logic. Din fericire, după apusul soarelui răsări luna şi la lumina ei am putut străbate ultima parte a anevoiosului drum. În fine, ajunserăm la vârf. Nu era atât de ascuţit, cum se vedea de jos şi găsirăm curând un loc bun de popas.

Ne uitarăm cutremuraţi în valea în care scânteia apa lacului Sian. Acolo undeva era poteca îngustă, pe care am venit şi unde puţin a lipsit să cădem victime avalanşelor.

Peste noapte n-avem de ce ne teme. Speram ca semiegiptenii să se fi întors în satul lor, iar noi dimineaţă vom încerca o evadare forţată şi să ajungem la intrarea în tunel. Dacă nu vom reuşi, vom avea slabe şanse să părăsim vii această vale blestemată.

Pongo şi Burns făcură primii de veghe. Cei doi aruncau mereu cu pietre în vale, ca să-i ţină în şah pe eventualii atacatori.

Avui un somn adânc, fără vise, până când Marian mă trezi, fiind timpul să preluăm veghea. Eram atât de obosit de parcă mai înainte m-aş fi culcat. Ne postarăm tăcuţi la marginea platoului şi ascultam atenţi. Nu se mişca nimic. Fie că inamicii se retrăseseră în sat, fie că se odihneau ca şi noi, aşteptând dimineaţa pentru a ataca.

Când apărură primele semne ale zorilor, Marian se duse să inspecteze zona. Se întoarse după câteva minute şi-l văzui agitat şi cu ochii aprinşi.

Se aruncă la pământ, lângă mine.

— Îţi aminteşti de avalanşa de pietre, care era cât pe ce să ne strivească, întreabă el pe nerăsuflate? Am dovada că ele au fost declanşate artificial de aceşti sălbateci. L-am urmat şi eu şi mi-a arătat resturi de frânghie groasă fixate de stâncă.

Ele ţineau pietrele şi au fost tăiate când noi acolo jos tocmai treceam. Dar aste nu este totul. Uită-te acolo!

Arată în direcţia opusă, în valea în care tocmai ne găseam. Nu am putut descoperi nimic. Grămada de grohotiş, care se deschidea jos în vale, unde îşi făcuseră ieri tabăra duşmanii noştri, forma un fel de baraj.

— Uită-te mai atent, aici!

Îi urmai privirea triumfătoare şi apoi îmi dădui seama că avea dreptate. Frânghii groase cât braţul se vedeau de sub pietre. Erau ancorate cu noduri enorme de stâncile muntelui… Erau foarte multe.

— Ele ţin ca o reţea toată panta – râse Marian – avem aici o avalanşă de pietre creată artificial ca în timpul lui Andreas Hofer din Tirol, când lupta contra francezilor.

Din anumite motive, locuitorii văii s-au temut de o eventuală ameninţare din interior. Uite frânghiile, sunt aproape pietrificate prin secreţiile calcaroase din stânci. Putem admite, că această avalanşă s-a construit cu mai multe veacuri în urmă. Cei din vale, arată el în jos, unde mai era întuneric, poate că nici nu ştiu de acest lucrare.

Dacă indigenii nu s-au retras la lăsarea serii, atunci vom utiliza propria lor invenţie contra lor. Această avalanşă ne va elibera cu siguranţă drumul. Hai să-i trezim şi pe ceilalţi.

X.
AVALANŞA MORŢII.

DEJUNARĂM RAPID şi observarăm naşterea zilei, ai cărei mesageri erau culorile splendide de pe cer. În vale domnea o ceată care ne bara vederea, dar ea se risipi la primele raze de soare.

Cu respiraţia tăiată ne uitarăm în vale. La început nu văzurăm nici o urmă de duşman, dar apoi, a început ceva să mişte. De după fiecare stâncă, din fiecare scobitură apăreau şi se puseră să escaladeze muntele, scoţând strigăte de luptă.

Erau cam cincizeci de războinici înarmaţi cu lănci şi securi mici de aruncat. Erau prea mulţi pentru noi şi ne-ar fi copleşit.

— Mr. Burns şi tu Pongo, daţi cu pietre în ei şi ţineţi-i în şah. Hai, Robert!

Ne îndepărtarăm, neobservaţi, Isaak îşi începu zbierând canonada cu pietre.

Ne târârăm până la platforma de pietre. Când ajunserăm la primele frânghii, care ţineau flancul stâng al peretelui de piatră. Marian îmi spuse să mă opresc.

— Eu merg pe cealaltă parte. Când îţi spun, taie frânghiile, tu să le tai.

Cu inima zvâcnind, cu cuţitul lui Pongo, de tăiat tufişuri, în mână, aşteptam. Atacatorii ajunseră deja la jumătatea pantei şi nu se prea fereau de pietrele lui Burns. Dacă nu se declanşa avalanşa, dacă s-a stabilizat cu trecerea timpului, eram pierduţi.

— Acum! răsună comanda lui Marian din spatele unei stânci.

Sării în sus, prinsei maceta cu ambele mâini şi izbi din răsputeri prima frânghie. Dar după câteva lovituri, de abia reuşisem să tai câteva fire, dar a fost de ajuns. Cu un zgomot puternic, frânghia începu să se rupă. Procedai la fel cu cea de a doua frânghie. Păru să fie destul. Se rupseră ambele şi ţâşniră ca şi coarda unui arc, în adânc. Pământul, a început să tremure dintr-odată. Părea că panta se cutremură din temelii. Apoi se mişcară masele de piatră, fisuri adânci apărură în grohotiş, roca striga, ofta, scrâşnea şi de-o dată falanga se transformă în bucăţi de stânci şi grohotişul începu să alunece. Un tunet grozav şi cu un nor de praf, masa de rocă se prăvăli în adânc.

Mă agăţasem de o stâncă cu toată groază şi nu-mi putui lua privirea de la masa pietre, de la avalanşa morţii, care se năpustea în valea atât de paşnică. Atacatorii se opriră brusc. Câteva secunde râmaseră ca împietriţi, apoi înţeleseră că iadul vine spre ei, se întoarseră şi o luară la fugă în jos, spre vale. Dar avalanşa îi ajunse. Bucăţi mari de stâncă striveau

trupurile negricioase, zdrobeau capete, braţe şi picioare. Aidoma unui pumn uriaş, avalanşa mătură panta şi aleargă urlând spre vale.

Lipit de stâncă urmării înfrigurat acest infern al nimicirii.

După ce norul de praf se lasă, din cei cincizeci de atacatori nu se mai vedea nici unul, giulgiul de stânci şi roci îi acoperise pentru vecie.

— Înainte!

Marian mă zgâlţâi şi mă smulse din letargie. Să ne folosim de panica creată şi să fugim. Pe când fugirăm la camarazii noştri, văzurăm cum oamenii disperaţi, care erau în drum spre munte, alergau îngroziţi înapoi în sat.

— A fost groaznic, dar necesar, Burns era palid şi-i tremura bărbia dublă. Banda aceasta şi-a meritat pedeapsa.

Ne-am grăbit să coboram panta. Văzui îngrozit, păşind pe grohotişul avalanşei, bucăţi mari de membre ca şi crescute din piatră. O mână spasmodica încremenise, arătând în sus, lângă un picior însângerat.

Ajunserăm în fine în fundul văii şi ne apropiarăm de gura tunelului subteran. Nici un paznic. Refluxul era maxim şi nestingheriţi intrarăm în deschidere întunecată. Din fericire Burns avea o lanternă, ale noastre ne fuseseră luate.

La această lumină palidă, am parcurs drumul înapoi. Un curent de aer proaspăt ne vestea ieşirea şi după o jumătate de oră văzurăm lumina zilei, la gura tunelului. Nimeni nu poate descrie sentimentele ce mă cuprinseră. Libertate. În urmă era moartea sigură, erau miile de spaime suportate ca prizonier ai acestor indivizi ciudaţi şi cruzi, în faţă era viaţa.

Ajunserăm în fine la ieşire. Albastru şi paşnic lac Sian se întindea în faţa noastră. La o oarecare distanţă – respectabilă – un număr de bărci ne întâmpinau, din care ne salutau gesticulând şi strigând, hamalii noştri. Într-una, în faţă, stătea, nebun de bucurie Maha. Urcarăm în una din bărci, pregătita pentru noi şi flancaţi de celelalte bărci, cu hamalii noştri veseli în ele, am mers la locul nostru de tabără.

XI.
POARTA ÎNCHISĂ.

ÎN PIAŢA SATULUI ARDEA UN FOC MARE. Muţi, într-un cerc stăteau sătenii pe care Marian îi convocase. Noi stăteam pe un fel de estradă construită în cinstea noastră. În cinstea salvării sale, Burns se făcuse criţă şi doar cu greu îl putui opri să nu ţină o cuvântare. În faţa noastră împodobiţi cu însemnele rangului lor şedeau căpetenia şi vrăjitorul.

Marian se ridică şi ţinu o cuvântare scurtă, pe care Pongo o traduse în graiul tribului.

— Oameni buni, din timpuri străvechi au tot dispărut din satul vostru oameni. Ei nu se mai întorceau de la pescuit, iar voi credeaţi că au căzut pradă spiritelor rele. Dar nu a fost aşa. Într-o vale izolata de lume, trăieşte un alt popor, care aducea idolilor săi cruzi jertfe omeneşti. Ei veneau printr-un tunel subteran, care numai la reflux apare din lac, aici capturau pe bieţii pescari şi-i sacrificau pe altarul idolilor lor. De mâine sunteţi eliberaţi de acest pericol. Nici când nu va mai dispare vreun prieten de-al vostru, veţi pescui mai departe şi veţi muri, dar de bătrâneţe. Ca să mă credeţi, mâine, la reflux sa fie tot satul de faţă în bărci, să vadă cum îi elimin printr-o vrajă pentru totdeauna, pe duşmani.

După ce Marian încheiase şi Pongo tradusese cuvântarea, oamenii măcăiră însufleţiţi. Apoi se ridică şeful tribului şi se închină până la pământ.

— Asta a fost o veste bună, om alb – spuse el, încă nu putem crede că am scăpat de spiritele rele care încă de pe vremea lui taică-meu şi al bunicului meu – căpetenii înţelepte au răpit oameni şi i-au mâncat. Dacă mâine reuşeşti să închizi gura iadului, noi, copiii şi nepoţii noştri te vom venera ca mare zeu atotputernic. Vorba s-a terminat.

— Acum aţi fost avansat ca zeu păgân – zbieră Isaak entuziasmat. Pe chestia asta, hai, să pilim!

Am zâmbit pe ascuns şi mă gândeam la Gloria Pitt pe care urma s-o revedem în curând. Ce ar zice ea, misionara, de noua demnitate divină a lui Marian?

A doua zi o flotilă mare de bărci părăsi satul şi ieşi pe lac unde tocmai se ridica ceaţa. Toţi voiau să vadă cum marele vrăjitor alb îi va izgoni pentru vecie pe demonii cei răi din vale.

După o jumătate de oră ne apropiarăm de tunelul subteran. De departe se zărea gaura neagră care ducea în valea în care am trăit clipe de coşmar. Pongo, instruit de noi, ordonă sătenilor să facă cu bărcile un semicerc mare şi să nu se apropie de stânci prea mult.

Marian şi cu mine vâslirăm spre tunel. Scrutarăm prudenţi întunericul şi traserăm câteva focuri, ca să-i alungăm pe eventualii inşi ascunşi acolo. Apoi Marian coborî, luând cu el o legătură de patroane de dinamită şi o rolă de fitil, după care dispăru în tunel. Nervos, îl aşteptai. Apăru în sfârşit, trăgând şnurul alb după el. La ieşire îl puse jos şi-l aprinse cu bricheta. Fitilul începu să ardă, sfârâind.

— Valea de aici! Marian sări la mine în barcă, apoi vâslirăm din răsputeri spre ceilalţi.

Aşteptarăm nerăbdători. Nu se mişca nimic, gaura neagră ne privea ameninţătoare.

Deodată, din ea ţâşni o limbă de foc. Tot masivul muntelui păru să se cutremure, apoi auzirăm trosnetul surd al exploziei. Stânca se schimbă în aceeaşi clipă. Crăpături largi se deschiseră în pereţii netezi apoi, cu un sunet puternic, peretele de stâncă se prăbuşi. Trombe de apă, înalte cât o casă ţâşniră spre cer. Valurile ne zgâlţâiră bărcile, apoi totul se terminase. Acolo unde a fost gura grotei, se vedea doar o haldă abruptă de rocă. Drumul spre poporul vânătorilor de oameni era închis pentru vecie.

Marian îşi agită vâsla.

— Oameni buni, sunteţi liberi! strigă el entuziasmat.

Burns, bine pilit se înălţă, clătinându-se, în barcă şi ridică o sticlă de gin pe jumătate goală.

— *Three Cheers for Mr. Marian*! De trei ori, uraa! zbieră el, apoi, pierzându-şi echilibrul, căzu în apă cu capul înainte…»

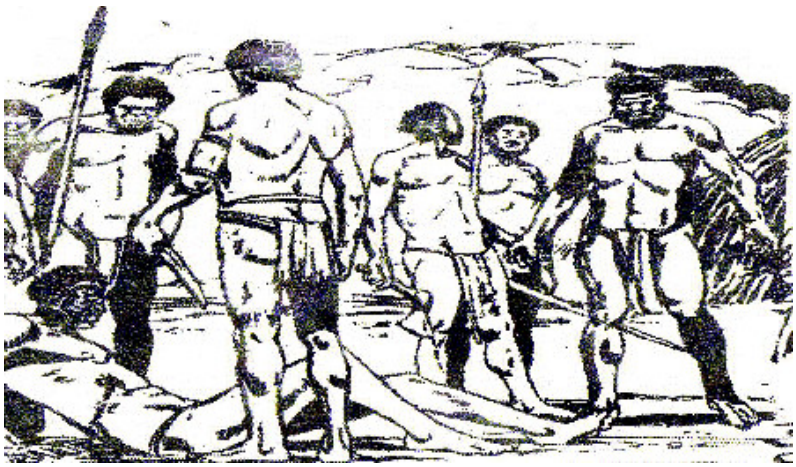

*

Lupta contra piraţilor este dură şi grea, dar nu imposibilă. Eroii noştri având un elan deosebit de mare şi dorinţa de a depăşi obstacolele, reuşesc prin ingeniozitatea lor să învingă duşmanul.

Sfârşitul volumului: **VÂNĂTORII DE OAMENI.**

În numărul următor:

PIRAŢII CONGOLEZI.

In Numărul următor:

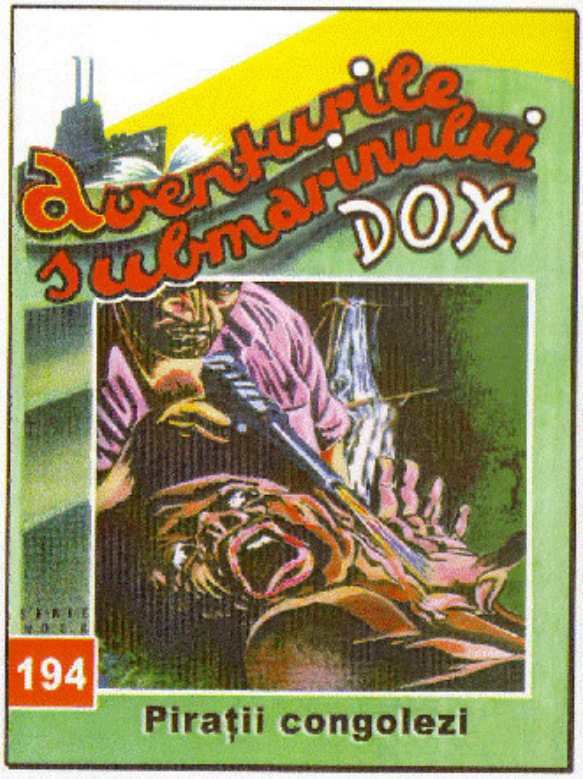

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro